

и младо, мъже и жени, щото не само училището, но и училищний дворъ не побираше множеството любопитни слушатели.

И по вънъ покойния се отнасяше съ всекого любезно. Имаше тогива, като днесъ, кафе шантани, казина и прч., но и да имаше, на да ли покойния би посѣщавалъ такива заведѣния. Духътъ на врѣмето бѣше тогава такъвъ, щото учитель, кой би искалъ да бѣде полезенъ на населението, трѣбаше прѣдпазливо да внимава на себе си: дѣ ходи, какво прави, съ кого се сбира. Еднѣждъ мръднеше ли на учителя крака му на криво, той не годиняваше. Покойния пазѣше учителското си достойнство: търпеше съ благодарение единъ подобенъ ограниченъ животъ, иначе се и неможеше; тъй, той спечели общото уважение; думата му се слушаше и почиташе отъ всекого, родителртѣ гледаха на него, като на единъ усърденъ възпитатель и благодѣтель за рожбитѣ си, а ученицитѣ гледаха на него, като на единъ свой искренъ доброжелатель.

Съ всаки свои отлични, примѣрни качества покойния въздигна до тогива не толко зачетенно то име учитель, освѣнъ въ свое лице, но и въ лицето на всички негови съврѣмени учители. А до каква степенъ гражданитѣ обичаха и почитаха своитѣ учители, слѣдующий примѣръ ще покаже.

**Смъртта на учителя Хаджи Анастаса Ив. Блюдаровъ убитъ на 6 Октомврий 1862 г. въ гр. Шуменъ.**

Прѣзъ годината 1862 върлуваше единъ звѣръ разбойникъ — турчинъ на име Юсрефъ въ срѣдъ самия градъ Шуменъ. Свободно ходѣше той въ край